

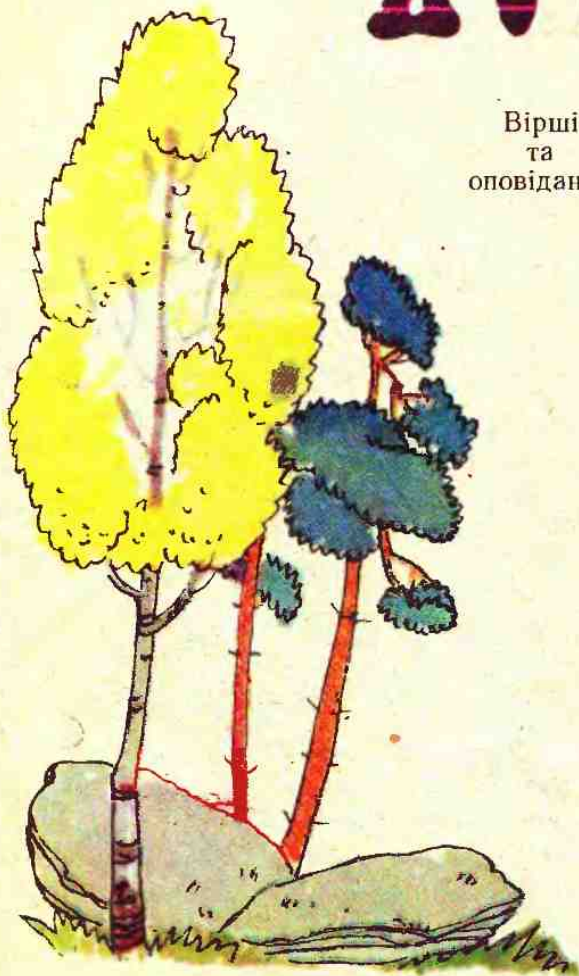
НОЕНН
АИМ

Маловала
Г. Савченко

НОВИЙ ДІМ

Вірші
та
оповідання

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА»
КИЇВ 1974

Валерій Білан

Н О В И Й Д І М

У своєму дворі Лесі подобається. Ось і пісочниця, і лава, і тополя під вікнами. А за парканом — пустир.

Леся вже п'ять років живе в своєму будинку. І всіх дітей знає. Гуртом бігають, бавляться.

Якось Толя каже:

— Ходімо на пустир. Подивимось.

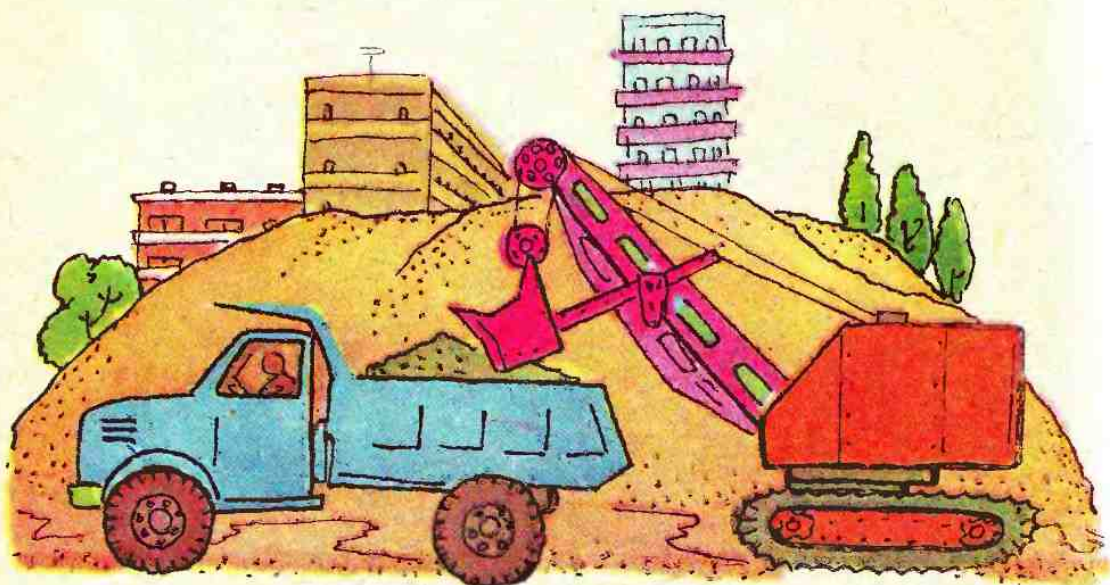
Сергійко здивувався:

— Там же ж нема нічого.

— А от і є. Ходімо!

Поприбігали всі до паркану, у щілину заглядають: і на правду не пізнати пустиря. Посередині великий рівний майданчик, а попід парканом довкола білу цеглу акуратно складено. З воріт на пустир машини в'їжджають — екскаватор з блискучим ковшем і величезні автомобілі-самоскиди.

— Навіщо вони сюди приїхали? — питає Леся.

Толя завжди все знає:

— Дім новий будуватимуть.

— Який? Такий, як в нас?

— А ні, громадяни, не такий, — враз почувся чийсь голос. Озираються — незнайомий стоїть у ватнику, в чоботях.

— Не такий буде дім, як усі, — знов каже. — От побачите, — усміхнувся і пішов собі далі.

Закипіла на пустирі робота. Щодня Леся, Толя й Сергійко на пустирі крутяться. Ось будівельники величезну чотирикутну яму цеглою обкладають — це фундамент. Ось підйомного крана ставлять — щоб цеглу на стіни подава-

ти. Ось рами у вікна вставляють, ось дах роблять.

— І зовсім це звичайний собі дім,— каже Сергійко.— Стіни, вікна — все як скрізь.

— Бо й ні,— сперечається Леся.— Поглянь, на стінах Буратіно, Колобок. І двері он широкі які, і вікна.

Толя погодився. Тільки хто ж у ньому житиме?

Побігли до будівельників спитати.

— Чи й не здогадалися? — засміялися майстри.— Це ж ваш дім. Скоро у новий дитячий садок підете.

...У своєму дворі Лесі подобається. Але в новому таки краще. Тепер мама ніяк її додому з дитячого садка не докличеться.

Михайло Цехмейструк

ГОЙДАЛКА

Прийшов у дитячий садок Петриків дідусь. Він обтесав і глибоко закопав два стовпи, приладнав угорі поперечину, а до неї на двох вервечках — гойдалку, схожу на велике крісло.

— Ну, хто найсміливіший, сідайте! — запросив дідусь.

— Я! Я! — діти гуртом кинулись до гойдалки.

— Еге! Видно, боягузів серед вас нема, — вдоволено мовив дідусь.

— Це моя гойдалка! Моя! — заверещав Петрусь, ухопившись за вервечки. — Бо мій дідусь її зробив...

— Е, ні, Петрику, — нахмурилась дідусь. Це гойдалка для всіх. Усі гойдатиметься по черзі.

Першими дідусь посадовив у гойдалку Наталю й Оксанку. Гойдалка радісно злетіла вгору.

Петрик гойдався останній.

Павло Гудим

Л А Н Ц Ю Ж О К

Пішли якось діти із вихователькою Ніною Петрівною до річки. Там вони збирали квіти на луках, бавились. А потім потомилися, захотіли їсти і вже налагодилися додому.

Саме тоді одна дівчинка, Наталочка, побачила, що загубила хустину. Мама вранці зав'язала їй голову новою хустиною, а вона загубила.

Наталочка заплакала й пішла шукати хустину.

Луки були дуже великі. Наталочка безпорадно зупинилася й заплакала дужче.

— Нумо, допоможім Наталочці! — запропонувала Ніна Петрівна.

Діти стали оглядатися круг себе. Але вони були втомлені, хотіли їсти, хтось нерішуче промовив:

— Ми теж, мабуть, не знайдемо, бо луки дуже великі.

— Сама Наталя, звичайно, не знайде, а всі разом неодмінно знайдемо! — впевнено відказала Ніна Петрівна.

І вона порадила дітям узятися за руки. Щоб став ланцюжок. А потім розтягти ланцюжок. Аби він став якомога довший.

Ланцюжок став довгий-довгий. Діти пішли, тримаючись за руки. Ніби рибу ловили.

Так вони незабаром і побачили хустину.

Наталочка кинулась до хустини, витерла сльози й засміялася.

А діти ланцюжком і додому пішли. І все говорили з Ніною Петрівною про те, як добре кожную справу робити разом, у гурті.

Платон Воронько

ПОМАГАЙ

Через поле, через гай
ходить хлопчик Помагай.

Бачить хлопчик: садять сад,—
він поміг кінчити ряд.

Вмить приніс відро води
і полив аж два ряди.

Рій із пасіки пішов,—
Помагай роя знайшов,

обходивши луг і ліс,
він в село його приніс.

За селом копали став,—
Помагай візок дістав,

цілий день возив пісок,
аж вищав його візок.

Помагая у труді
знають літні й молоді,

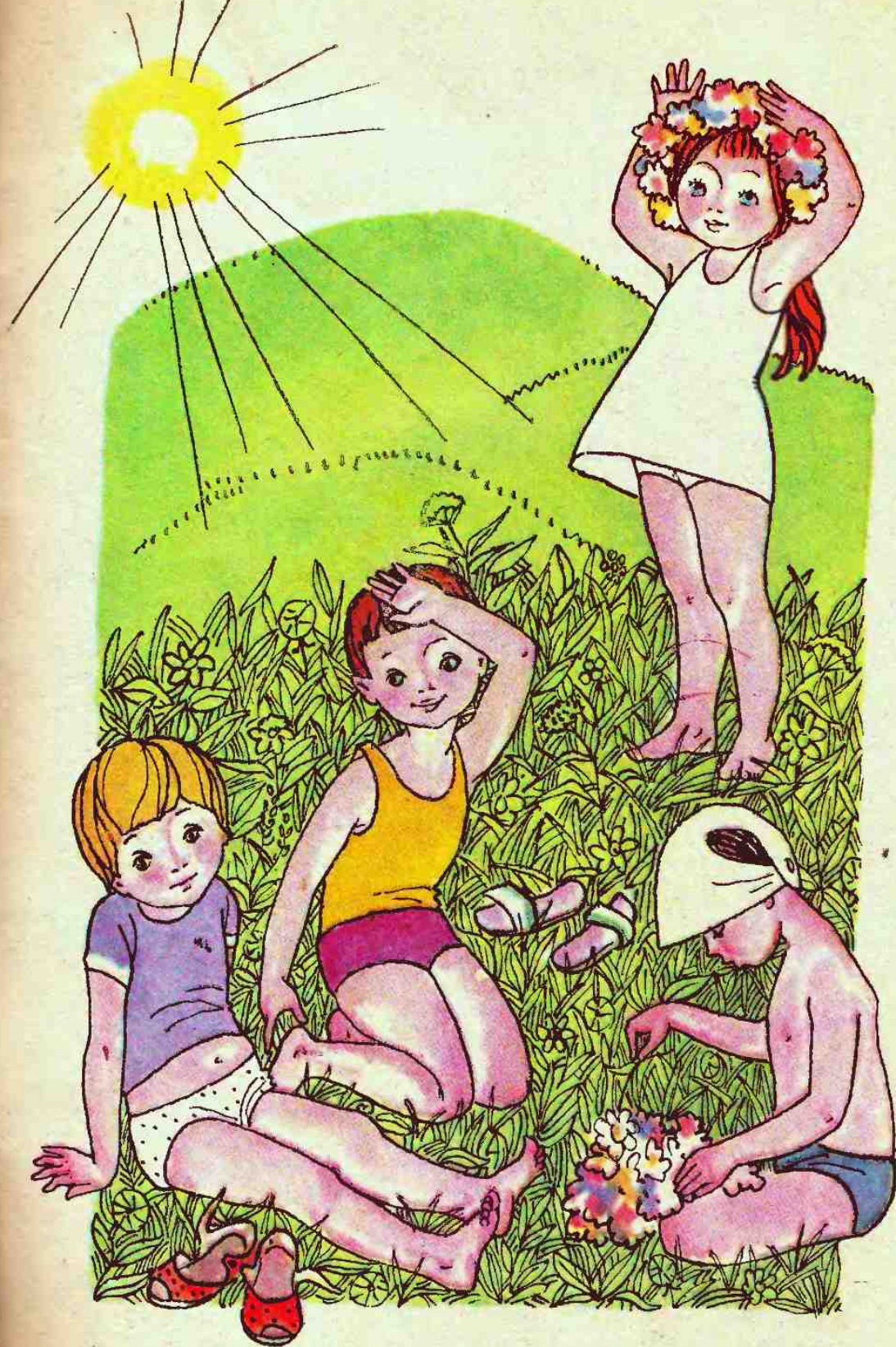
ковалі і муляри —
всі радянські трударі.

Ось і ти часу не гай,
будь, як хлопчик Помагай.

Платон Воронько

ОБЛІТАВ ЖУРАВЕЛЬ

Облітав журавель
Сто морів, сто земель,
Облітав, обходив,
Ноги, крила натрудив.
Ми спитали журавля:
— Де найкраща земля? —
Журавель відповідає:
— Краще рідної — немає!

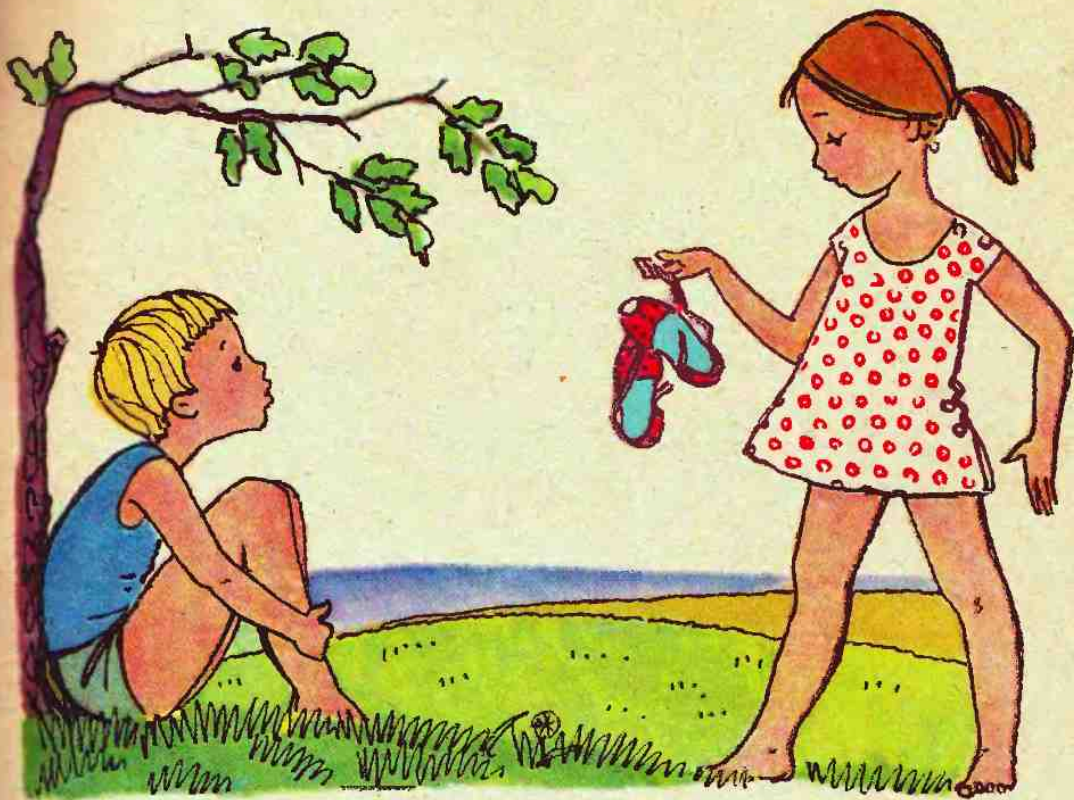

Марія Познанська

КУХАР

Наш кухар — наче боровик:
Надів біленьку шапку!
Готує кухар холодник
І запікає бабку.

У кухаря смачний пиріг,
Чудова каша манна!
Він дбає про здоров'я всіх,
Йому подяка й шана!

Наталія Забіла

ЛІТО

Сонце, сонце
Ясно світить,
Дуже жарко
Стало дітям.
Поскидали черевички,
Посідали на травичку.

Максим Рильський

РІЧКА

Хлюпоче синя річка —
Ой річка, ой ріка!
Юрба нас невеличка,
Зате ж бо гомінка!

І співи тут, і крики,
І радість тут, і сміх,
А вколо, як музики,
Гурти пташок дзвінких.

І кожна ж то співає,
І кожна поклика:
«Ой небо, ой безкрає,
Ой річка, ой ріка!»

Он рибки затремтіли,
Пливуть із глибини.
Коли б співать уміли,
Співали б і вони.

А так за них співає
Компанія лунка:
«Ой небо, ой безкрає,
Ой річка, ой ріка!»

В дитячому садку ми
Пригадуєм той день,
І знов дзвенять нам шуми
Веселих тих пісень.

Хай осінь, хай тумани,
А пісня та дзвінка
Ніяк не перестане:
«Ой річка, ой ріка!»

Рубель ВА Павло Тичина

* *

*

Виростемо, виростем,
Сил своїх прибавимо,
Працею і піснею
Рідний край прославимо!

15 коп.

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

НОВЫЙ ДОМ. Стихи и рассказы
(На украинском языке)

Редактор Л. М. Кулаківська. Художній редактор В. А. Кавун. Технічні редактори В. І. Дмухар, М. Л. Калиш. Коректор Р. М. Зарембовська. Здано на виробництво 16. I. 1974 р. Підписано до друку 2. IV. 1974 р. Формат 70×100¹/₁₆. Папір офс. № 2. Фіз. друк. арк. 2. Обл.-вид. арк. 1.93. Умовн. друк. арк. 2.6. Тираж 300 000. Зам. № 4886. Ціна 15 коп. Видавництво «Веселка». Київ, Басейна, 1/2. Харківська книжкова фабрика «Комуніст» республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига» Держкомвидав УРСР, Харків, Енгельса, 11.

I 0761—091 45—74 V2
M206(04)—74 H73

© Ілюстрації, видавництво «Веселка», 1974

